

Arrest

nr. 252 261 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 24 augustus 2009 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 maart 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 21 februari 2012 (RvV 21 februari 2012, nr. 75 607).

1.3. Eerste verzoeker diende op 20 augustus 2013 een verzoek in om internationale bescherming in Duitsland en vertrok naderhand vrijwillig terug naar de Russische Federatie.

1.4. Verzoeker trad op 1 november 2014 in het huwelijk in Rusland en kwam op 25 juli 2015 wederom toe op het Belgische grondgebied, ditmaal vergezeld van zijn echtgenote.

1.5. Verzoekers dienden op 27 juli 2015 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 22 maart 2016. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in zijn arrest van 1 september 2016 (RvV 1 september 2016, nr. 173 903).

1.7. Verzoekers dienden op 17 maart 2017 nogmaals een verzoek om internationale bescherming in, waarvan zij op 21 september 2017 afstand deden.

1.8. Op 30 januari 2018 dienden verzoekers opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal trof op 14 maart 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 10 december 2018 (RvV 10 december 2018, nr. 213 706).

1.10. Verzoekers dienden op 19 april 2019 andermaal een verzoek om internationale bescherming in.

1.11. De commissaris-generaal trof op 30 augustus 2019 een beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 9 juli 2020 (RvV 9 juli 2020, nr. 238 306).

1.12. Verzoekers dienden op 21 oktober 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 december 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.12. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 16 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2020 werd ingediend door :

M.(…), R.(…) M.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

Z.(…), M.(…) (R.R. (…))

Geboren op (…)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

Z.(…), Z.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…) op (…)

Z.(…), S.(…) M.(…) (R.R. (…))

Geboren te (…)(Duitsland) op (…)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 24.08.2009 naar België kwam, als minderjarige samen met zijn vader, zijn stiefmoeder en zijn halfbroers-en-zussen. Hij volgde mee de asielprocedure van zijn vader die afgesloten werd op 22.02.2010 met een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater). Zijn eerste asielprocedure in eigen naam werd afgesloten op 23.02.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.08.2013 vroeg betrokkene asiel aan te Duitsland. Vanuit Duitsland keerde betrokkene in november 2013 vrijwillig terug naar Rusland waar hij op 01.11.2014 huwde met mevrouw M.(...). Samen met haar kwam hij terug naar België op 25.07.2015

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 05.09.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17.03.2017 dienden betrokkenen een asielaanvraag in te Duitsland. Betrokkenen werden door de Duitse autoriteiten overgedragen aan België op 02.08.2017 omdat België de verantwoordelijke lidstaat was. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 21.09.2017 omdat betrokkenen afstand deden van hun asielaanvraag. Echter, reeds twee dagen na het indienen van hun asielaanvraag dd. 22.08.2017 werden betrokkenen opnieuw aangetroffen in Duitsland. Ze werden door de Duitse autoriteiten overgedragen aan België op 23.01.2018. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 12.12.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielprocedure in hoofde van hun minderjarige zoon werd afgesloten op 12.12.2018 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun laatste asielaanvraag werd afgesloten op 22.07.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en iets meer dan één maand voor de eerste, één maand voor de tweede, bijna één jaar voor de derde, één jaar en drie maanden voor de laatste en tien maanden voor de procedure van hun zoon – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen, zij wijzen erop dat hun kinderen perfect Franstalig zouden zijn en dat zij het Frans als hun moedertaal zouden beschouwen en dat zij hun scholing niet zouden kunnen verderzetten omdat de taal een onoverkomelijk hinderpaal zou vormen. Echter, het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat enkel hun oudste kind leerplichtig is en dit pas vanaf 01.09.2020. Beide kinderen volgen het kleuteronderwijs en kunnen aldus hun primaire scholing opstarten in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de kinderen hier pas kleuteronderwijs volgen sinds 02.09.2019, ze volgen hier dus slechts hun tweede jaar kleuteronderwijs. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk vijf jaar en drie jaar), kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer Frans zouden spreken en dat de kinderen in het Frans zouden worden opgevoed. Uit de voorgelegde

attesten blijkt dat mevrouw één alfabetisatiecursus Frans volgde. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij de Franse taal in die mate zou beheersen dat zij haar kinderen in die taal kan opvoeden. De kinderen beschikken aldus minstens over degelijke noties van de moedertaal van hun ouders. Hun scholing inzake lezen en schrijven dient nog opgestart te worden (beiden volgen enkel kleuteronderwijs), betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat de taal een onoverkomelijke hinderpaal zou vormen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer een hinderpaal zou vormen voor hun professionele integratie in België en dit omdat mijnheer hier in 2012 een opleiding volgde en omdat hij een werkbepoefte voorlegt. Echter, een tewerkstelling werd enkel toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Vermits zijn laatste asielpcedure werd afgesloten op 22.07.2020 verviel op dat ogenblik ook zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat al hun integratie inspanningen verloren zouden gaan indien zij dienen terug te keren naar Rusland. Echter, het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat al hun integratie inspanningen verloren zullen gaan, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen beroepen zich op de algemene situatie in Rusland (waarde armoede in continue stijging zou zijn) en waar zij geen werk, geen huis en geen bestaansmiddelen meer zouden hebben, dat zij niet op hulp van hun familie zouden kunnen rekenen waardoor zij niet zouden kunnen voorzien in de behoeften van hun kinderen.

Allereerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zowel de vader van mijnheer (dhr. Z.(...) M.(...)) als zijn moeder (mevrouw Z.(...) R.(...)) vrijwillig terugkeerden naar Rusland, respectievelijk op 20.03.2019 en op 24.06.2019. Daarnaast blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens hun asielpcedures dat zij nog verschillende familieleden hebben in Rusland, met name voor mevrouw haar moeder, haar twee zussen en haar broer en voor mijnheer, naast zijn ouders, minstens één oom langs vaderzijde, zijn broer en twee zussen.

Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 19 jaar (voor mevrouw) in Rusland, waar zij geboren en getogen en waar haar hele familie verblijft. Ook mijnheer verbleef ruim 19 jaar in Rusland hoewel hij in de periode tussen 2009 en 2013 in België (en Duitsland) verbleef, maakte hij in oktober 2013 de keuze om vrijwillig te keren en trad hij er een jaar later in het huwelijk. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen voorzien in hun basisbehoefte niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Tenslotte, wat betreft de verwijzing naar de algemene situatie in Rusland - ter staving waarvan betrokkenen één krantenartikel van le Figaro dd. 15.06.2017 voorleggen - merken we op dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat zij specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Het louter voorleggen van één krantenartikel dat dateert van meer dan drie jaar geleden is onvoldoende om een persoonlijk en actueel risico aan te tonen. Het volstaat niet om zich te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie, maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt bovendien dat betrokkenen over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst, dat zowel de vader als de moeder van mijnheer na een lange afwezigheid uit het land van herkomst de beslissing maakten om vrijwillig terug te keren en dat ook betrokkene zelf, op jonge leeftijd,

reeds terugkeerde na een verblijf van vijf jaar in België (en Duitsland). Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk waarom dit nu niet meer mogelijk zou zijn, terwijl dit voorheen wel mogelijk was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de COVID-19 pandemie die reizen naar het buitenland bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zou maken. Hierdoor zou het voor betrokkenen technisch en materieel onmogelijk zijn om terug te keren naar hun land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Echter, we merken op dat België zijn landsgrenzen terug opende op 14.06.2019. Reizen van en naar België zijn aldus mogelijk, mits inachtneming van een aantal maatregelen. Hoewel de overheid reizen sterk afraadt, zijn internationale reizen dus nog steeds mogelijk. Uit de website van buitenlandse zaken blijkt dat ook Rusland het reguliere luchtverkeer met een beperkt aantal landen heeft hervat maar dat dit opgeschort blijft voor de lidstaten van de Europese Unie. Echter, aangezien betrokkenen over de Russische nationaliteit beschikken valt niet in te zien waarom verzoekers, via een eenvoudige contactname met de Russische ambassade te België, niet kunnen informeren op welke wijze zij kunnen terugkeren naar Rusland. Temeer daar uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken duidelijk blijkt dat de ingevoerde restricties enkel betrekking hebben op de toegang tot het Russische grondgebied voor buitenlanders. Betrokkenen vallen aldus niet onder deze beperkingen daar zij geen buitenlanders zijn maar wel Russische onderdanen. Betrokkenen dienen zich te informeren op welke wijze een terugkeer voor hen mogelijk is. De loutere algemene verwijzing naar de corona pandemie is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Voor een eventuele terugreis naar België dienen zij verplicht het passagier lokalisatie formulier in te vullen en wordt mogelijk een verplichte covid-19-test en quarantaine opgelegd zoals blijkt uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken. De COVID pandemie kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Rusland bijzonder moeilijk maakt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen de Belgische wetten zouden respecteren en dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2015 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan vier jaar in België zouden verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij zich snel geïntegreerd zouden hebben, dat zij door iedereen gewaardeerd zouden worden, dat zij de Franse taal beter en beter zouden beheersen, dat ook hun kinderen perfect geïntegreerd zouden zijn, dat mevrouw met succes een alfabetisatie cursus gevolgd zou hebben, dat het hier om een perfecte integratie zou zijn, dat zij verschillende relaties hier opgebouwd zouden hebben, dat zij hun kinderen volgens de Belgische waarden en normen zouden willen opvoeden, dat zij niet ten laste zouden willen vallen van de Belgische Staat, dat zij onophoudelijk ondernemingen zouden contacteren maar dat zij niet mogen werken, dat mijnheer verschillende professionele vormingen gevolgd zou hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij zes getuigenverklaringen voorleggen evenals een deelcertificaat alfabetisatie voor mevrouw, een werkbelofte voor mijnheer en een attest van gevolgde opleiding voor mijnheer evenals de reden voor stopzetting hiervan, namelijk te veel ongerechtvaardigde afwezigheden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 21.10.2020 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 22.07.2020 van hun asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

(...)"

1.14. Op 4 december 2020 trof de gemachtigde van de staatssecretaris tevens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan eveneens op 16 december 2020 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)"

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: Z.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: M.(...), R.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen dertig dagen na de kennisgeving.

L'intéressée doit être accompagné par:

Z.(...) Z.(...), geboren op (...), nationaliteit: Russische Federatie

Z.(...) S.(...) M.(...), geboren op 13.08.2015, nationaliteit: Russische Federatie

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"Dat elke administratieve akte correct, en op voldoende en aangepaste wijze gemotiveerd worden.

Dat dit niet hier niet het geval is.

- De integratie van verzoekers

Overwegend dat verzoekers hun goede integratie in België aangehaald hebben.

Dat ze door de Belgische bevolking geprezen worden.

Dat in de bestreden beslissing, tegenpartij de goede integratie van verzoekers niet betwist.

Dat zij nochtans beschouwd dat zij daarmee geen rekening kan houden.

Dat zij vermeldt dat: "verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat al hun integratie inspanningen verloren zullen gaan, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dat precies moet blijken en te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag".

Dat verzoekers eerst laten gelden, dat hun integratie niet de enige buitengewone omstandigheid die zij aangehaald hebben.

Dat er met dit element rekening gehouden moet worden, in de globaliteit van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat men ook moet vaststellen dat het hier over een gestereotypeerde motivatie gaat die voorkomt in ieder verwerpsbeslissing die tegenpartij neemt en dat het dus niet over een individuele, gepersonaliseerde en aangepaste motivatie gaat.

Dat inderdaad, ofschoon tegenpartij over een grote beoordelingsmacht beschikt in het examen van de verzoeken om machtiging tot verblijf, zij nochtans verplicht is het geheel van de argumenten die door verzoeker aangehaald worden te onderzoeken.

Dat tegenpartij niet bewijst dat er een concreet en volledig examen door haar uitgevoerd werd.

Dat ze bijvoorbeeld geen rekening houdt met het feit dat verzoekers sinds vele jaren niet meer in Rusland teruggekeerd zijn.

Dat de motivatie van de betwiste beslissing systematisch door tegenpartij aangehaald wordt, zelfs indien ze 5,7 of 9 jaar in België verblijven.

Dat dit wel aantoont dat tegenpartij geen concreet onderzoek, geval per geval van de 9bis aanvragen verricht heeft.

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat « le caractère des circonstances alléguées par l'étranger doit être concrètement examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce. Que la décision qui statue sur la demande doit être motivée et que la motivation doit refléter la réalité de l'examen » (CE, nr. 99310 van 1 oktober 2001).

Dat daardoor, wanneer verzoekers de motivatie lezen, zij onwetend blijven van de juiste redenen waardoor het feit goed in de Belgische bevolking geïntegreerd te zijn, niet de toekenning van een verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Dat de rechtsmacht al hier al geoordeeld heeft dat: « Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant n'est pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation d'un élément particulier de la situation du requérant, invoqué dans sa demande » (arrêt du 30 mars 2012, n° 78 493).

Dat er aan deze rechtspraak onlangs, in een arrest van 30 januari 2018 (nr. 198 959) herinnerd werd: "Sans se prononcer sur les éléments invoqués par la partie requérante, force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre à la partie requérante d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation d'un élément particulier de la situation de la partie requérante, invoqué dans sa demande".

Dat dit argument van tegenpartij dus niet als een aangepaste en individuele motivatie beschouwd mag worden.

Dat bovendien, tegenpartij ook aanduidt dat verzoekers, in België relaties hebben kunnen binden die niet te vergelijken zijn met degene die ze in Rusland hadden.

Dat verzoeker ook betoont dat hij heel veel tijd buiten Tsjetsjenië doorgebracht heeft.

Dat hij inderdaad van 1992 tot 2009 en van 2013 tot 2015 Tsjetsjenië gewoond heeft.

Dat van 2013 tot 2015, hij er persoonlijke problemen gekend heeft.

Dat toen hij kind was, het zijn vader was die problemen kende.

Dat zijn situatie in Tsjetsjenië nooit stabiel en sereen is geweest, wat het tegenovergestelde van in België is.

Dat hij hier relatie uitgebouwd heeft en dat hij hier veel sterkere vaste punten dan in Tsjetsjenië heeft.

Dat verzoekers aan het arrest "Emre t. Zwitserland van 22 augustus 2008", herinneren, waaruit voortvloeit dat "plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine".

Dat het middel ernstig is.

- De professionele integratie van verzoekers

Overwegend dat verzoekers hun wil te werken, en niet ten laste van de Belgische maatschappij te zijn. bewezen hebben.

Dat hoewel tegenpartij de wil van verzoekers te werken niet betwijfelt, beschouwt tegenpartij dat men niet met dit element als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de wet van 1980. rekening moet houden, met als reden dat sinds het einde van hun procedure verzoekers geen toelating meer hebben te werken;

Dat zij eraan voegt, dat indien verzoekers wensen te werken, zij daarvoor de toelating op aangepaste wijze moeten vragen.

Dat artikel 9bis de mogelijkheid voorziet een vreemdeling toe te laten in België te verblijven indien hij zijn goede integratie in België kan bewijzen.

Dat dit zowel het sociaal aspect als het professioneel aspect betreft.

Dat deze bepaling nochtans niet oplegt, dat voor de indiening van een machtiging om verblijf, die gedeeltelijk op de professionele integratie, of de werkelijke mogelijkheid een arbeidsovereenkomst te krijgen gebaseerd is, dat verzoeker als over een arbeidsvergunning zou beschikken.

Dat door aan te duiden dat verzoekers niet over een werkvergunning in België beschikken, tegenpartij een voorwaarde bij de wet voegt.

Dat het de reden is waarom het niet uitzonderlijk is dat de DVZ een verblijfsrecht aan een vreemdeling toekent op voorwaarde dat hij binnen het jaar aantoonde dat hij een werkvergunning heeft kunnen krijgen en dat hij daardoor een arbeidsovereenkomst volgens de regels heeft kunnen vinden.

Dat in ieder geval, tegenpartij niet vandaag aan verzoeker mag verwijten dat hij niet over een werkvergunning beschikt, daar ze pertinent weet dat zijzelf de oorzaak is van dit gebrek aan werkvergunning, daar een werkvergunning alleen maar toegereikt mag worden, aan een persoon die in orde is met haar verblijfsvergunning (Bewijs A en C) of aan een persoon die in haar land van herkomst verblijft.

Dat vanaf het ogenblik dat zij niet aan de wil te werken van verzoekers niet twijfelt, moest tegenpartij alle gevolgen ervan trekken en dit argument, afzonderlijk van het feit te weten of verzoekers toegelaten zijn of niet in België te werken onderzoeken.

Dat in dit opzicht, de rechtsmacht alhier al geoordeeld heeft dat "l'illégalité du séjour ne constitue pas en soi un obstacle à l'introduction d'une demande de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, sous peine de vider cette disposition de sa substance, dans la mesure où elle vise à permettre à un étranger en séjour irrégulier sur le territoire d'obtenir une autorisation de séjour de plus de trois mois" (arrest nr. 211 739 van 29 oktober 2018).

Dat zulk een redenering in dit geval toegepast kan worden: het gebrek aan werkvergunning mag niet een machtiging tot verblijf belemmeren en laat tegen partij niet toe meteen een werkbeplooi of een arbeidsovereenkomst weg te schuiven, met het risico al zijn zin aan artikel 9bis, waarvan juist de bedoeling is een machtiging tot verblijf en dus een werkvergunning te krijgen, weg te nemen;

Dat in ieder geval, de motivatie van de betwiste beslissing in dit opzicht nog eens onjuist en onaangepast is.

Dat inderdaad, behalve het feit te herinneren dat verzoekers over geen werkvergunning beschikken, haalt tegenpartij geen andere elementen aan die kunnen rechtvaardigen dat hun professionele integratie niet constitutief van een buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn, in de zin van artikel 9bis van de wet van 1980.

Dat zij geen rekening houdt met de gevolgen van een terugkeer van verzoekers in Rusland op de mogelijkheid hun professionele activiteit te kunnen beginnen.

Dat het middel in deze tak ernstig is.

- Het schoolbezoek van de kinderen van verzoekers

Overwegend dat verzoekers uitgelegd hebben dat hun kinderen regelmatig naar school gingen.

Dat tegen partij beschouwd dat het schoolbezoek van het kind geen buitengewone omstandigheid kan vormen, met als reden dat niet bewezen wordt dat de kinderen niet naar school zouden kunnen gaan in hun land van herkomst en dat er geen specialisatie nodig is.

Dat zij eraan voegt dat verzoeker geen hinder zou kennen om haar kinderen in de Russische taal op te voeden en daar de kinderen 3 en 5 jaar oud zijn, zij zich gemakkelijk aan de taal in Tsjetsjenië zullen aanpassen.

*Dat tegenpartij geen rekening houdt met de specificiteit van de situatie van verzoekers en hun kinderen.
Dat zij, onder ander geen rekening gehouden heeft met het feit dat de kinderen van verzoekers heel weinig of zelfs nooit in Oekraïne geleefd hebben, dat zij de Franse taal zoals hun moedertaal beschouwen.
Dat ze perfect in hun school geïntegreerd zijn.*

Dat meer dan een verplichting, opvoeding werkelijk een recht voor het kind is en die nagekomen moet worden, dat het kind in België of elders leeft.

Dat men wel moet vaststellen dat gezien de hierboven aangehaalde elementen, en die niet door tegenpartij in overweging genomen werden, deze het recht tot opvoeding die door verzoekers als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 1980 door verzoekers beschouwd werd, niet correct onderzocht werd.

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- De medische situatie

Overwegend dat verzoekers de aandacht van tegenpartij op de medische situatie in de wereld getrokken hebben, in verband met de Corona pandemie.

Dat tegenpartij dit element verwerpt, door aan te duiden dat zelfs indiende internationale reizen afgeraden zijn, deze niet onmogelijk zijn en daar ze van Russische nationaliteit zijn. zij geen enkele moeite zullen hebben om in hun land te gaan.

Dat men in het algemeen vraagt elke niet noodzakelijke verplaatsing te vermijden om de verspreiding van het virus maximaal te vermijden.

Dat alle reizen STRICT afgeraden zijn.

Dat door de betwiste beslissing, die verklaart dat geen buitengewone omstandigheid door verzoekers aangehaald wordt, is tegenpartij van mening dat een terugkeer van verzoekers in Tsjetsjenië mogelijk zou zijn en dat ze naar hun land zouden moeten terugkeren om er een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden bij de Belgische ambassade in te dienen en daarna naar België terugkeren, indien deze machtiging gegeven wordt.

Dat het heel duidelijk over een niet-essentiële reis gaat. daar de stappen in België ondernomen kunnen worden, daar verzoekers zich sinds meerdere jaren daar bevinden.

Dat het bovendien nog nodig is te herinneren dat verzoekers uit Tsjetsjenië afkomstig zijn en dat de Belgische ambassade zich in Moskou bevindt.

Dat zich dan ook de vraag stelt van de levensomstandigheden van de familie met twee jonge kinderen, in een onbekende stad. in volle sanitaire pandemie.

Dat men ook daaraan moet herinneren dat verzoekers over geen bestaansmiddelen in Tsjetsjenië beschikken.

Dat tegenpartij daarop antwoordt dat verzoekers nog familie in het land hebben.

Dat het nochtans voor hen onmogelijk is iemand te vinden die hen en hun twee minderjarige kinderen kosteloos zou kunnen onderbrengen, hun medische verzorging en andere kosten betalen....

Dat het over een te grote last gaat, die ook duur is en dit voor een tamelijk lange periode...

Dat de huidige medische context zulke last niet mogelijk maakt, daar de sociale contacten zoveel mogelijk beperkt moeten blijven.

Dat de motivatie van tegenpartij niet als voldoende beschouwd mag worden.

Dat bovendien, door de betwiste beslissing te nemen, met kennis van de huidige sanitaire situatie, die de uitzettingen moeilijker en zelfs onmogelijk maakt, verplicht tegenpartij verzoekers op het Belgisch grondgebied zonder verblijfstitel te blijven, en bij gevolg zonder hun meest fundamentele rechten te kunnen oefenen.

Dat de actuele situatie klaarblijkelijk overeen komt met een schending van artikel 3 van het Verdrag van de rechten van de Mens."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangezien zij nalaten te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissingen deze verdragsartikelen zouden miskennen. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 9 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze dat dit wetsartikel door de bestreden beslissingen zou worden geschonden. Bovendien verliezen verzoekers kennelijk uit het oog dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoekers zich in hun middel steunen op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij de motieven kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Zij doelen met andere woorden op de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover de verzoekers naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden achten, kunnen zij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Zij kennen immers de motieven van de beslissingen en uiten er kritiek op (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 oktober 2020 volgende 'buitengewone omstandigheden' hadden ingeroepen:

“Attendu que les éléments invoqués au titre de circonstances exceptionnelles le sont également pour le fondement de la demande et inversement.

Intégration sociale

Attendu que les requérants se trouvent en Belgique depuis juillet 2015.

Que cela fait plus de 4 ans que les requérants ne sont plus retournés dans leur pays.

Qu'ils sont parfaitement intégrés en Belgique.

Que les attestations de bonne intégration déposées au dossier en témoignent.

Que les requérants maîtrisent de mieux en mieux le français.

Que la requérante a d'ailleurs suivi pendant l'année 2018 des cours de français (alphabétisation), cours qu'elle a réussi avec succès.

Que les requérants sont respectueux des lois et ne constituent pas un danger pour la sécurité et/ou l'ordre public.

Que pendant leur séjour en Belgique, aucun fait répréhensible ne peut leur être reproché.

Que la parfaite intégration de la famille en Belgique ainsi que les relations qu'ils ont pu nouer justifient pleinement l'introduction de la présente demande.

Que le 28 août 2017, le requérant et son épouse ont introduit respectivement une troisième et deuxième demande asile.

Quelle a été conclue le 29 septembre 2017 par l'Office des étrangers par une constatation d'abandon de demande d'asile.

Qu'en réalité, le 22 septembre 2017, le requérant était parti en Allemagne avec sa famille pour y introduire une demande d'asile.

Que le 23 janvier 2018, suite à la procédure de Dublin, le requérant et sa famille ont été ramenée d'Allemagne en Belgique.

Que le 20 septembre 2017, la mère du requérant introduit une deuxième demande asile, demande qui a été conclue par l'Office des étrangers par une constatation d'abandon de demande d'asile le 22 novembre 2017.

Que le 30 janvier 2018, le requérant et son épouse ont introduit respectivement une quatrième et troisième demande d'asile.

Que dans ce cadre, ont été déposés les documents suivants : une lettre de l'organisation des droits de l'homme russe mémorial, et un certificat médical belge en rapport aux blessures encourues dans le passé.

Que sans être auditionnés par le CGRA les requérants ont reçu des décisions de refus de prise en considération de leur demande d'asile.

Que le Conseil du Contentieux a rendu un arrêt de rejet.

Que les requérants ont introduits une nouvelle demande d'asile en date du 19 avril 2019.

Que cette procédure est toujours en cours.”

Daarnaast haalden verzoekers volgende argumenten aan betreffende de gegrondheid van hun aanvraag:

“Du fondement de la demande

Attendu que les requérants se trouvent en Belgique, de manière interrompue, depuis juillet 2015.

Qu'ils se sont intégrés rapidement au sein de la population belge.

Attendu que les enfants des requérants sont scolarisés en Belgique.

Qu'ils sont actuellement inscrits au sein de l'école communale fondamentale de Jodoigne.

Que les enfants maîtrisent parfaitement la langue française, langue qu'ils considèrent comme leur langue maternelle.

Que le désir des requérants est d'inculquer à leurs enfants une éducation conforme aux traditions et aux principes belges.

Qu'en cas de retour forcé, les enfants des requérants ne pourront pas suivre une scolarité régulière et adéquate car l'obstacle de la langue est jugé comme insurmontable.

Qu'en 2001, le conseil d'Etat avait déjà jugé que « l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile leur retour dans leur pays d'origine » (CEE, arrêt n°93.760 du 06 mars 2001, R.D.E n° 113 page 217).

L'intégration professionnelle

Attendu que les requérants sont soucieux de ne pas être à charge de la société

Qu'ils ne cessent de contacter les entreprises mais sont toujours confrontés au problème de régularisation de leur séjour.

Que le requérant a d'ailleurs multiplié des formations professionnelles.

Qu'il a notamment suivi en 2012 une formation en maçonnerie carrelage.

Qu'aujourd'hui, la société WMW, à Anvers, est prête à engager le requérant pour peu qu'un droit de séjour et par conséquent, un permis de travail lui soit octroyé.

Qu'il est clair qu'obliger le requérant à retourner aujourd'hui en Russie constituerait un véritable obstacle à leur intégration professionnelle.

Que la volonté d'intégration professionnelle des requérants, qui ne peut être contestée, justifie pleinement l'octroi d'un droit de séjour puisqu'ils ne souhaitent pas être à charge de la société belge.

Que la pauvreté ne cesse d'augmenter en Russie, ce qui est particulièrement inquiétant.

Qu'ayant quitté leur pays il y a plus de 4 ans, les requérants n'ont plus de travail, de maison, plus de moyen de subsistance.

Qu'ils ne pourront pas non plus compter sur l'aide de leur famille.

Que si les requérants étaient contraints de retourner de leur pays, ils ne pourraient subvenir correctement à leurs besoins ainsi qu'à ceux de leurs enfants.

La situation ad ne! le liée à la pandémie-' du Covid-19

Attendu que le monde actuel est frappé par une pandémie du Covid-19.

Que les voyages à l'étranger sont rendus difficile, voire impossible.

Qu'il est donc matériellement et techniquement impossible pour les requérants de se rendre auprès de l'Ambassade belge de leur pays pour y introduire une demande d'autorisation de séjour.

Qu'on ignore, à l'heure actuelle, quand la situation sanitaire pourra être rétablie.

Qu'on ne peut obliger les requérants à rester sur le territoire belge en totale situation illégale, sans pouvoir exercer leurs droits les plus fondamentaux.

Que la situation actuelle constitue bel et bien une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9bis de la loi de 1980.

Attendu que les enfants des requérants sont scolarisés en Belgique.

Qu'ils sont actuellement inscrits au sein de l'école communale fondamentale de Jodoigne.

Que les enfants maîtrisent parfaitement la langue française, langue qu'ils considèrent comme leur langue maternelle.

Que le désir des requérants est d'inculquer à leurs enfants une éducation conforme aux traditions et aux principes belges.

Qu'en cas de retour forcé, les enfants des requérants ne pourront pas suivre une scolarité régulière et adéquate car l'obstacle de la langue est jugé comme insurmontable.

Qu'en 2001, le conseil d'Etat avait déjà jugé que « l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile leur retour dans leur pays d'origine » (CEE, arrêt n°93.760 du 06 mars 2001, R.D.E n° 113 page 217).

L'intégration professionnelle

Attendu que les requérants sont soucieux de ne pas être à charge de la société belge.

Qu'ils ne cessent de contacter les entreprises mais sont toujours confrontés au problème de régularisation de leur séjour.

Que le requérant a d'ailleurs multiplié des formations professionnelles.

Qu'il a notamment suivi en 2012 une formation en maçonnerie carrelage.

Qu'aujourd'hui, la société WMW, à Anvers, est prête à engager le requérant pour peu qu'un droit de séjour et par conséquent, un permis de travail lui soit octroyé.

Qu'il est clair qu'obliger le requérant à retourner aujourd'hui en Russie constituerait un véritable obstacle à leur intégration professionnelle.

Que la volonté d'intégration professionnelle des requérants, qui ne peut être contestée, justifie pleinement l'octroi d'un droit de séjour puisqu'ils ne souhaitent pas être à charge de la société belge."

2.7. Naar aanleiding van de kritiek van verzoekers merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet alle door verzoekers aangehaalde elementen zou hebben besproken.

Verzoekers wezen in hun aanvraag van 21 oktober 2020 in de eerste plaats op hun “sociale integratie” omwille van hun lange verblijfsduur en de doorlopen asielprocedure, de scholing van de kinderen en de professionele opleidingen die eerste verzoeker heeft gevolgd en zijn perspectieven op de arbeidsmarkt. Verzoekers wijzen ook op het feit dat zij in de Russische Federatie in armoede zullen belanden, dat zij aldaar niemand hebben die hen kan ondersteunen en dat zij door de pandemie niet in de mogelijkheid zijn zich naar de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland te begeven.

2.8. Wat de aangevoerde duur van hun verblijf in België betreft, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing op dat “(b)etrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. (...) De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en iets meer dan één maand voor de eerste, één maand voor de tweede, bijna één jaar voor de derde, één jaar en drie maanden voor de laatste en tien maanden voor de procedure van hun zoon – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Naar aanleiding van de aangevoerde sociale integratie wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat al hun integratie inspanningen verloren zouden gaan indien zij dienen terug te keren naar Rusland. Echter, het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat al hun integratie inspanningen verloren zullen gaan, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

Hieraan wordt verderop in de beslissing ook nog het volgende toegevoegd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2015 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan vier jaar in België zouden verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij zich snel geïntegreerd zouden hebben, dat zij door iedereen gewaardeerd zouden worden, dat zij de Franse taal beter en beter zouden beheersen, dat ook hun kinderen perfect geïntegreerd zouden zijn, dat mevrouw met succes een alfabetisatie cursus gevolgd zou hebben, dat het hier om een perfecte integratie zou zijn, dat zij verschillende relaties hier opgebouwd zouden hebben, dat zij hun kinderen volgens de Belgische waarden en normen zouden willen opvoeden, dat zij niet ten laste zouden willen vallen van de Belgische Staat, dat zij onophoudelijk ondernemingen zouden contacteren maar dat zij niet mogen werken, dat mijnheer verschillende professionele vormingen gevolgd zou hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij zes getuigenverklaringen voorleggen evenals een deelcertificaat alfabetisatie voor mevrouw, een werkbeloofte voor mijnheer en een attest van gevolgde opleiding voor mijnheer evenals de reden voor stopzetting hiervan, namelijk te veel ongerechtvaardigde afwezigheden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Inzake de scholing van de kinderen wordt in de eerste bestreden beslissing overwogen dat “het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (...) niet (kan) aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk

te laten verlopen. Verder merken we op dat enkel hun oudste kind leerplichtig is en dit pas vanaf 01.09.2020. Beide kinderen volgen het kleuteronderwijs en kunnen aldus hun primaire scholing opstarten in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de kinderen hier pas kleuteronderwijs volgen sinds 02.09.2019, ze volgen hier dus slechts hun tweede jaar kleuteronderwijs. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk vijf jaar en drie jaar), kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer Frans zouden spreken en dat de kinderen in het Frans zouden worden opgevoed. Uit de voorgelegde attesten blijkt dat mevrouw één alfabetisatiecursus Frans volgde. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij de Franse taal in die mate zou beheersen dat zij haar kinderen in die taal kan opvoeden. De kinderen beschikken aldus minstens over degelijke noties van de moedertaal van hun ouders. Hun scholing inzake lezen en schrijven dient nog opgestart te worden (beiden volgen enkel kleuteronderwijs), betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat de taal een onoverkomelijke hinderpaal zou vormen." Verzoekers beperken zich in hun middel tot algemeenheden en zij stellen dat de kinderen nooit in Oekraïne (sic) geleefd hebben en zij de Franse taal als hun moedertaal beschouwen. Zij slagen er niet in de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris aan het wankelen te brengen.

Naar aanleiding van de activiteiten van verzoekers in functie van de arbeidsmarkt wordt aangestipt dat "een tewerkstelling (...) enkel (werd) toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Vermits zijn laatste asielpprocedure werd afgesloten op 22.07.2020 verviel op dat ogenblik ook zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Wat de situatie in de Russische Federatie betreft, repliceert de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt op het aangevoerde gebrek aan familieleden, inkomsten en huisvesting in hun land van herkomst:

"Allereerst merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zowel de vader van mijnheer (dhr. Z.(...) M.(...)) als zijn moeder (mevrouw Z.(...) R.(...)) vrijwillig terugkeerden naar Rusland, respectievelijk op 20.03.2019 en op 24.06.2019. Daarnaast blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens hun asielpcedures dat zij nog verschillende familieleden hebben in Rusland, met name voor mevrouw haar moeder, haar twee zussen en haar broer en voor mijnheer, naast zijn ouders, minstens één oom langs vaderzijde, zijn broer en twee zussen.

Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 19 jaar (voor mevrouw) in Rusland, waar zij geboren en getogen en waar haar hele familie verblijft. Ook mijnheer verbleef ruim 19 jaar in Rusland hoewel hij in de periode tussen 2009 en 2013 in België (en Duitsland) verbleef, maakte hij in oktober 2013 de keuze om vrijwillig te keren en trad hij er een jaar later in het huwelijk. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen voorzien in hun basisbehoefte niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Tenslotte, wat betreft de verwijzing naar de algemene situatie in Rusland - ter staving waarvan betrokkenen één krantenartikel van le Figaro dd. 15.06.2017 voorleggen - merken we op dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat zij specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun

persoonlijke situatie of omstandigheden. Het louter voorleggen van één krantenartikel dat dateert van meer dan drie jaar geleden is onvoldoende om een persoonlijk en actueel risico aan te tonen. Het volstaat niet om zich te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie, maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt bovendien dat betrokkenen over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst, dat zowel de vader als de moeder van mijnheer na een lange afwezigheid uit het land van herkomst de beslissing maakten om vrijwillig terug te keren en dat ook betrokkene zelf, op jonge leeftijd, reeds terugkeerde na een verblijf van vijf jaar in België (en Duitsland). Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk waarom dit nu niet meer mogelijk zou zijn, terwijl dit voorheen wel mogelijk was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Tenslotte wordt met betrekking tot de huidige COVID-19-pandemie overwogen dat “België zijn landsgrenzen terug opende op 14.06.2019 (lees: 14.06.2020). Reizen van en naar België zijn aldus mogelijk, mits inachtneming van een aantal maatregelen. Hoewel de overheid reizen sterk afraadt, zijn internationale reizen dus nog steeds mogelijk. Uit de website van buitenlandse zaken blijkt dat ook Rusland het reguliere luchtverkeer met een beperkt aantal landen heeft hervat maar dat dit opgeschort blijft voor de lidstaten van de Europese Unie. Echter, aangezien betrokkenen over de Russische nationaliteit beschikken valt niet in te zien waarom verzoekers, via een eenvoudige contactname met de Russische ambassade te België, niet kunnen informeren op welke wijze zij kunnen terugkeren naar Rusland. Temeer daar uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken duidelijk blijkt dat de ingevoerde restricties enkel betrekking hebben op de toegang tot het Russische grondgebied voor buitenlanders. Betrokkenen vallen aldus niet onder deze beperkingen daar zij geen buitenlanders zijn maar wel Russische onderdanen. Betrokkenen dienen zich te informeren op welke wijze een terugkeer voor hen mogelijk is. De loutere algemene verwijzing naar de corona pandemie is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Voor een eventuele terugreis naar België dienen zij verplicht het passagier lokalisatie formulier in te vullen en wordt mogelijk een verplichte covid-19-test en quarantaine opgelegd zoals blijkt uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken. De COVID pandemie kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Rusland bijzonder moeilijk maakt.” Terloops merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoekers uit Tsjetsjenië afkomstig zijn en de Belgische ambassade zich in Moskou bevindt, een argument is dat niet in de aanvraag om machtiging tot verblijf werd opgenomen en thans voor het eerst in het verzoekschrift aan bod komt, zodat verzoekers niet redelijkerwijs kunnen verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierop nader zou ingaan in zijn beslissing.

2.9. In hun middel beklagen verzoekers zich erover dat de elementen niet in hun globaliteit bekeken zouden zijn, dat de motivering stereotiep zou zijn en geen blijk zou geven van een deugdelijk onderzoek, maar zij gaan nergens concreet in op de, nochtans pertinente, overwegingen uit de bestreden beslissing waaruit duidelijk de redenen blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de voor hen bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Verzoekers tonen evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde aspecten van hun aanvraag niet zou hebben onderzocht of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat er *in casu* geen ‘buitengewone omstandigheden’ voorhanden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

2.10. Waar verzoekers stellen dat zij onwetend blijven “*van de juiste redenen waardoor het feit goed in Belgische bevolking geïntegreerd te zijn, niet de toekenning van een verblijfsrecht kan rechtvaardigen*” en rechtspraak citeren die hierop betrekking heeft, brengt de Raad in herinnering dat in de eerste bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen betreffende de gegrondheid van de aanvraag, maar louter over de (niet-) ontvankelijkheid ervan. In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing terecht overwogen dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk en het hebben van vele vrienden en kennissen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.11. Door in hun middel de argumenten uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf te herhalen, slagen verzoekers er niet in de overwegingen uit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekers lijken aan te sturen op een nieuwe beoordeling van hun aanvraag. Een verder onderzoek van

het middel zou de Raad verplichten de buitengewone omstandigheden opnieuw te beoordelen, wat in de eerste plaats de zaak is van de tot de beslissing nemende bevoegde overheid. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden vastgesteld, noch dat de motieven kennelijk onredelijk zijn (zie RvS 15 mei 2014, nr. 227.397).

2.12. Verzoekers voeren geen specifieke middelen aan tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing, waardoor er geen reden bestaat om te twifelen aan de wettigheid ervan.

2.13. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN